

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Slechta_Vladimir-Dom.pdb

PDB Name: Dóm
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.3.2007
Modification Date: 31.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vladimír Šlechta - Dóm

1.

„První tři levly jsou pro břidily,“ řekl jednoruký muž a ušklíbl se. „Jenom panáci a občas nějaká ta past. Byl jsem blázen, že jsem se na konci třetího neodpojil. Ale cožpak jsem věděl, co mě čeká? Hned na začátku čtvrtého začalo opravdový maso, během tří minut jsem přišel o pazouru a měl jsem sakra kliku, že jsem tam nezůstal. To tady Bertík byl jiný kanón. Dostal se až do sedmičky. Šéfe, nějak mi vysychá v krku. Bertíkovi taky.“

„Ještě dvakrát pivo,“ mávl Gowery na hokynáře. Ten, protože znal dobře Bertíka i jednorukého, už měl piva pohotově. Jen je odzátkoval a postavil před domorodce.

„Panáci – tím myslíte ty, kterým se říká čertíci, sekáči a prasata?“ zeptal se Gowery. Se zájmem sledoval, jak si Bertík poradí se svým pivem.

Zatímco jednorukému muži, který si říkal Alf, chyběla jen ona pravice, z Bertíka toho moc nezbyvalo. V Dómu přišel o obě ruce, jednu v zápěstí a druhou v lokti, místo nich mu na amputovaných pahýlech vyrůstaly kovové manipulátory. Jeho nohy také zřejmě nebyly v pořádku, protože se přemísťoval výhradně v kolečkovém křesle. Mohl sloužit, a také snad sloužil, jako výstraha všem dobrodruhům.

Bertík uchopil jedním manipulátorem láhev, druhým odhrnul roušku na obličej a ukázalo se, že mu rovněž chybí spodní čelist. Zpod smutně převislé řádky zubů na horní čelisti vytáhl jakýsi trychtýř a začal do něj pivo nalévat. Nevybryndal ani kapičku.

Čekali, až se Bertík i Alf vypořádají se svými pivy. Technolog Hal Hargo klimbal nohama, protože židle pro něho byla příliš velká – místní truhlář ji zřejmě vyráběl speciálně pro ramenaté dobrodruhy. Se zájmem pozoroval víření much pod nízkým stropem a ani trochu ho nezajímalo Alfovo vyprávění. Oggerd, zvaný Orlosup, seděl vzpřímeně opřený o opěradlo a židle mu byla trochu malá. Kromě nich tři, Alfa s Bertíkem a hokynáře byl kvelb prázdný. Opuštěné stoly a prázdné židle v koutě, přeměněném v hospodu. Otevřená okna a za nimi léto. Pytle s moukou a ovesnými vločkami, kartóny cigaret, láhve s řepkovým petrolejem. Na polici makety Dómu, kus za padesát marek.

Alf dopil a kývl na hokynáře, ten přispěchal s další lahví. „Ptal jste se na panáky,“ řekl. „Jo, impové, sekáči, čuníci. A taky neviditelný prasata.“

„Neviditelná prasata?“ podivil se Gowery. „Ty první tři typy jsou mi jasné, to jsou přizpůsobení bioroboti. Ale neviditelní tvorové?“

„No, sakra, přemejšleli jsme o tom dost a dost,“ kývl Alf. „Neviditelný... Vzduch se vlní. A hryžou pořádně!“

„A v té čtvrté úrovni – co se stalo tam?“

„Vylezl jsem ze dveří a ani se nerozkoukal. Taková červená koule po mně vyrazila, asi metr v průměru, vznášela se. Nebyla nijak zvlášť rychlá, ale já zpanikařil. Schlamstla mi pazouru. Normálně mi ji upálila, což bylo štěstí. Jinak bych vykrvácel. V první chvíli jsem nic necítil.“

„Šok,“ kývl Gowery. „To je normální. A pak?“

„Lítal jsem sem a tam a všechny ty bestie za mnou. Měl jsem štěstí, náhodou jsem našel východ skoro hned.“

„Pamatujete si, kde byl?“

Alf se smutně pousmál. „Prodal jsem tu informaci spoustě lidí, ale abych řekl pravdu, nejsem si moc jistý. Jak říkáte, byl jsem v šoku, taky už je to osm let. Ten váš přítel vypadá, že by se mohl i vrátit – tak z pátého, šestého levlu. Nerad bych, aby mi pak utrl hlavu.“

„Kolik jste jich zabil – těch panáků!“

„Jedenadvacet. Pamatuju si všechno do nejmenší podrobnosti, tedy do chvíle, než jsem se setkal s koulí. Nakreslím vám plánec prvních tří levlů, za sto padesát marek. Je to ověřené.“

„Vy jste zabil jedenadvacet těch tvorů. Kde se vlastně berou?“

„To je přece jasné. Počítač je generuje.“ Slovo generuje vyslovil bez sebemenšího zaškobrtnutí.

„Koupíme od vás ten plánec,“ kývl Gowery. „Vy jistě víte, co to bylo za kouli, která vám vzala ruku. Určitě jste o tom mluvil s jinými lidmi, kteří vyšli ven.“

Alf zakroutil hlavou: „Tady Bertík žádnou takovou kouli nepotkal, a to se dostal až do sedmičky. To máte tak – projdete první levl, zůstane vám život. Po druhém levlu se vrací vstupné, po třetím získáte prémii. Jednička je snadná, i dvojka a trojka, a to vás tak nějak ukolébá.“

Pak se Alf rozhlédl a zašepal: „Řekl bych, že od čtyřky už počítač nehraje poctivě.“

„Ale váš přítel přece došel až do sedmé úrovně...“

„No jo, ale v jakém stavu ho to vyplivlo!“

„Slyšel jsem o lidech, kteří se dostali až do desítky.“

„S nikým takovým jsem se nesetkal. A to v téhle díře žiju už osmý rok.“

Bertík zakloktal a hokynář přispěchal s dalším pivem. „Vy si taky ještě dáte?“ zeptal se ostatních.

„Nemáte tady zrovna narváno,“ usmál se na něj Gowery.

„Mrtvá sezóna,“ odfrkl hokynář, hubený dlouhán, vyhlížející jaksi umaštěně. „Tenhle rok jste teprve čtvrtí. To před pěti, šesti lety jsem tady vytočil i deset sudů za večer. Teď už se nevyplatí sudový pivo dovážet... Chcete si odnést Srdce hory?“

„Nepotřebujeme žádné diamanty,“ zavrtěl Gowery hlavou. „V Mädeberku a Kielu vypukla epidemie černé chřipky. V Dómu prý je schránka s protilátkou.“

„Černé chřipky?“ zazářila hospodskému očka. „To by se sem zase mohli stáhnout další dobrodruzi – a já bych měl konečně nějakou tržbu.“

„To sotva,“ zašklebil se Gowery. „Císařský kustod to zakázal. Osobně. Už žádné amatérské pokusy proniknout do Dómu. Teď už nejde jen o nějaký drahokam nebo poslední výtisk Olivera Twista. Pokud nebude vakcína, tisíce lidí zemřou.“

„Jo,“ kývl nepřesvědčivě hostinský. „Tak to vám přeju hodně štěstí.“

Zaplatili stříbrnými císařskými desetimarkami, pivo bylo nekřesťansky drahé, ale možná, že jenom pro ně. Vyšli na sluncem zalitou náves. Hokynářova chalupa byla nejsolidnější stavením ve vesnici, sroubená z dlouhých klád a opatřená šindelovou střechou. Ostatní stavby byly z poloviny zapuštěné do země, v zimě to byla výhoda – ušetřilo se za vytápění. Do domů vedl většinou jen jediný vchod, společný pro lidi i pro dobytek. Malinká okénka pod huňatými doškovými střechami byla vylepena pergamenem. Za plaňkovými ploty se ryli vepřici a slepice v bahně a hromádkách odpadků. O kus dál se ozývalo kovové zvonění, tam někde bušil kovář do kovadliny.

„Vesnice jak vymalovaná,“ řekl Gowery, vysoký hezký mládenec v modrém ponču a kalhotách z černé kůže. „Jen ji vytisknout na kalendáře.“

Nikdo nic nenamítal. „Vám to nepřipadá divné?“ zeptal se.

„Tohle je Pohraničí,“ řekl Oggerd zasmušile. „Země nikoho. Ti lidé tady jen přežívají.“

Jakýsi paťatý človíček v hrubé haleně hnal na pastvu tři vyhublé kozy. Zastavil se, aby si cizince prohlédl. Z pootevřených úst mu vytékal pramínek slin.

„Jo, možná máš pravdu, Oggie. Tři stovky let se tady žení bratrance se sestřenicema, pak z toho mají takhle rozkošné dětičky.“

Možná to řekl až příliš hlasitě, z kovárny, kterou právě míjeli, vyšel kovář v umaštěné zástěře. Postavil se Gowerymu do cesty a založil ruce v bok.

„No, snad jsem tak moc neřekl,“ zašklebil se Gowery a elegantně kováře obešel. „Jen je mi divné, že tenhle místní křupan rozumí naší germánštině.“

Kovář k němu nakročil, ale vzápětí si všiml Oggerdova zkoumavého pohledu. Mohutný válečník kováře převyšoval o půl hlavy a jeho netečná tvář, orámovaná krátkým plnovousem, vyjadřovala mírný zájem. Kovář neřekl ani slovo, otočil se a zmizel ve své oficíně.

2.

Loudali se směrem k Dómu, Gowery, Oggerd a pět kroků za nimi technolog Hal Hargo. „Připíchnul jsem tomu kriplovi na vozík mikrofon,“ poznamenal Gowery.

„Proč?“ obrátil k němu Oggerd chmurný obličej.

„Důvěřuj mému instinktu, Oggie. Mám přece doktorát z aplikované psychologie.“

Les skončil náhle, jakoby odříznutý ostrým nožem. „Počkej, Oggie, dál už nepůjdeme. Sem jsem se chtěl podívat. Někdo tu před šedesáti lety zkoušel překonat minové pole pomocí dálkově řízených vozíků.“

„Podařilo se mu to?“

„Jo. Pak šel trasou, kterou vyzkoušely vozíky, a když se k Dómu přiblížil na dvacet metrů, sežehl ho plamenomet. Na škvarek.“

Za lesem se rozprostíral asi půl kilometru široký pás, oddělující Dóm od stromů. Byl prázdný, vlnila se v něm jen hustá tráva. Dóm samotný – to byla plochá kupole o kruhové základně s průměrem zhruba čtyři stovky metrů. Na výšku mohla mít stavba k padesáti metrům.

Obrovský želví krunýř. Jeho kostru tvořila silná ocelová žebra, pnoucí se od země až ke středu vrchlíku. Prostor mezi nimi vyplňovaly desky z plastiku. Při zemi byly matně šedé, ty vyšší se leskly a zdály se být průhledné.

„Tam úplně nahore,“ řekl Oggerd, „jsou otvory. Možná by bylo možné proniknout do Dómu shora.“

„Máš skvělý zrak, Oggie, ale nejsi první, koho to napadlo. Jistý Dashiell Braun doplachtil nad kupoli v říditelném balónu. A víš, jak to dopadlo? Zevnitř vylétla řízená raketa. Zřejmě byla dimenzovaná na mnohem důkladnější letadlo, a tak se milý Braun prostě vypařil.“

„Hargo,“ otočil se Oggerd na technologa. „Proč tady nerostou stromy?“ ukázal na pláň.

Technolog zamžoural zpoza silných brýlí: „Selektivní defoliant. Půda je zamořená prostředkem, který nechá vyrůst trávu, ale ne stromy.“

„Něco takového je možné?“

„Jak vidíte, pane, je. Chemické složení toho defoliantu je prý uložené v srdci Dómu. Stejně jako technologický postup výroby supravodičů a tak podobně. To všechno je uvnitř.“

„Kdo tu stavbu vůbec vytvořil? A proč?“

„Pohovoříme si o tom později, Oggie. Prošťoural jsem databáze a něco jsem zjistil. V klidu si na to sedneme, teď mě

nech vstřebávat atmosféru. Vidiš, jak se ta kopule blyští? Působí jako Faradayova klec, zevnitř neproniknou žádné signály. Desítky lidí tam posílaly své otroky, vybavené vysílačkama. Zbytečně.“

„Hargo!“ zarazil se válečník. „Co ten tvůj vynález – bude uvnitř fungovat?“

„Jistě, pane,“ přikývl maličký technolog. „On nepřenáší signály ven, ale zevnitř dovnitř. Funguje na úplně jiném principu, než je elektromagnetické vlnění.“

V lesklých plastických tabulích kopule se zrcadlilo horké letní slunce.

3.

„Tak poslouchej, Oggie,“ začal Gowery. „Poslouchej pozorně, protože jsem zjišťování informací věnoval spoustu času.“

„Poslouchám,“ přikývl Oggerd.

„Tak předně: název Dóm zřejmě nevznikl ze starogermánského slova Dóm nebo z galského dome, čili katedrála. Nejspíš má původ v britanském doom, což znamená zhouba.“

„Je to důležité?“ zavrčel Oggerd.

„Ne, asi ne. Ale možná, že ano. Nevím.“ Plamínky ohně ozařovaly zelené příšeří pod klenbou stromů, dál už nebylo nic, jen tma. Na radu Goweryho se stáhli z vesnice a utábořili hluboko v pralese – Oggerd, Gowery, technolog Hal Hargo. O kus dál sedělo u svého ohně komando, osobně sestavené Oggerdem – pět vojáků z elitní jednotky. Na jejich maskáčových kombinézách zůstávala tmavá místa po štítcích, označujících hodnost i zařazení. Sundali je, protože tohle bylo Pohraničí, území nikoho a přítomnost armády by mohla vyvolat nevěli nějaké jiné mocnosti. Byli mezi nimi dva seržanti, jeden desátník a jeden voják. Hranatí, vystříhaní, sebevědomí. Na první pohled se od sebe dali jen těžko rozeznat. Už dávno byli povýšeni, ale pak o důstojnické hodnosti přišli pro nekázeň a zbytečnou brutalitu při akcích. Velel jim poručík, kterého jakýmsi nedopatřením zapoměli jeho nadřízení degradovat.

„Takže dál, Oggie. Dóm vznikl v tom krátkém období mezi první a druhou energetickou válkou. Jeho tvůrci měli k dispozici veškeré tehdejší technologie, zdánlivě neomezené množství energie i obrovské finanční prostředky – tehdejší peníze Evropské unie ještě něco znamenaly. Chápeš? Oni disponovali vším tím, o čem my dneska už máme jen matné informace.“

Postavili Dóm a jeho vnitřek rozdělili do třinácti úrovní. V jeho středu jsou ukryté věci, o kterých si mysleli, že stojí za to pro ně zemřít. Obrovský diamant se jménem Srdce hory. Bibliofilský výtisk knížky Oliver Twist. Oggie – jim stálo za to ukrást ostatní Oliverovy Twisty z knihoven, skoupat je od lidí z antikvariátů. Plno krádeží, loupeží, vražd se odehrálo jen proto, aby ta knížka uvnitř byla opravdu poslední.“

„Co se v ní píše?“

„Je to příběh, Oggie. Já děj samozřejmě znám, jenže o ten vůbec nejde. Důležité je samotné vyprávění geniálního spisovatele, jeho slovní obraty, slovosled...“

„Uvnitř je i vakcína proti černé chřipce.“

„Jistě, Oggie. Jsou tam desítky technologií, některé jsme už získali jinak a o jiných vůbec nevíme, k čemu bychom je měli použít. Černá chřipka byla nemoc vyvinutá ve vojenských laboratořích. Svého času zahubila milióny, možná miliardy lidí. Ti, co Dóm postavili, věděli, že jednou nadejde doba, kdy na vakcíně budou znovu záviset životy.“

„Proč to takhle udělali? Co je k tomu vedlo?“

„Já to vím, Oggie, cítím to, ale nedokážu ti to vysvětlit. Těch dvacet let mezi první a druhou energetickou se nazývá období druhé dekadence. Evropa byla vysílená. Ne tou první válkou, ta se jí téměř nedotkla. Byla vysílená tím, že se přestaly rodit děti. Rozumíš? Mít děti bylo namáhavé. Taky nezodpovědné. Ty by sis přál přivést děti do druhé energetické války a do naprostého barbarství po ní? Oni tušili, co je čeká. Islámská invaze. Válka s Asií. Vyčerpání a zničení všech přírodních zásob energie – uhlí, nafty, zemního plynu. Lidé ztratili víru v techniku. V Boha už nevěřil nikdo. Věděli, že zemrou, ale přáli si svou smrt – tak nějak – ozvláštňit.“

„Ne, tomu neporozumím. Řekni mi, co víš o vnitřním uspořádání.“

„Všechny děje prý řídí superpočítač. Kromě jiného je uvnitř i malá továrna na výrobu biorobotů s prakticky neomezenou kapacitou. Bioroboti jsou přímo ovládáni počítačem, jsou řízeni jednoduchými algoritmy – nechápu úplně, co tohle slovní spojení znamená. Pak jsou tam pasti, propadliště, snad i nášlapné miny. Zvláštní kategorii prý tvoří speciální nepřátelé. Je jich jen omezený počet, ale jsou vybaveni pseudointeligencí.“

Chvilí se dívali do plamenů. „Oggie,“ řekl pak Gowery, „nějak se mi to nezdá.“

„Co se ti nezdá?“ zvedl válečník obočí.

„Že by počítač vydržel fungovat tři stovky let.“

„Ale funguje. Viděl jsi přece toho... Alfa. A Bertika.“

„V některých pramenech jsem se dočetl, že uvnitř Dómu se usídlila komunita operátorů, která vnitřní procesy řídí. Snad tam žijí dodnes.“

„Počítač nebo lidé,“ řekl Oggerd netečně. „Není v tom rozdíl.“ Obrátil se na maličkého technologa: „Teď ty, Hargo.“ Hal Hargo měl svá zařízení připravená. „Tady, pane. Hrtanový mikrofon, sluchátko. Vysílačka je udělaná na míru, aby se dala zasunout do pouzdra ve vašem krkovi. Zde tím spínačem se zařízení uvádí do chodu, stisknete to a můžete mluvit. Na krční tepnu vám přilepím sondu. Spínač sepne automaticky a vyšle signál, pokud by nastala náhlá zástava všech životních funkcí.“

„Čili smrt,“ doplnil ho Oggerd. „Na jakém principu to funguje?“

„Využívá částice s nadsvětelnou rychlostí. Pohybují se proti času. Vysílačka je vyšle, sluchátko zachytí a přetvoří ve srozumitelnou informaci.“

„Jaký to má dosah?“

„Asi půl hodiny, pane. Pokud něco řeknete, ultravysílelné částice vaši řeč přenesou zhruba půl hodiny do minulosti.“

„Haliku,“ vyhrkl Gowery. „Ty jsi blázen! Tohle přece nemůže fungovat!“

„Funguje to,“ zavrnl Hal Hargo.

„Podívej,“ vzal Gowery větev a nakreslil s ní čáru do půdy. „Tohle je čára času. A teď, tady v tomhle místě, vyšlu informaci do budoucnosti. Tím, že se v minulosti dozvím, co mne čeká, přizpůsobím své chování a ona budoucnost, ze které jsem signalizoval, nikdy nenastane. Jak vysvětlíš tenhle paradox?“

„Nijak,“ pokrčil hubenými ramínky čaroděj. „Obě budoucnosti chvíli koexistují a pak ta původní odezní. Vytratí se. Zmizí.“

„Za jak dlouho zmizí?“

„No, za tu půlhodinu přece. Pak už kontinuum nemá dost energie, aby paralelní vesmír udržovalo.“

„Podívej, Haliku. Máš dva paralelní vesmíry. Z toho druhého Oggie odsignalizuje zprávu, vznikne třetí. A tak dále. Teoreticky několik desítek paralelních skutečností. Na to všechno má vesmír dost energie?“

„Co bych ti povídal o teoriích inflační energie!“ rozčertil se technolog. „Prostě to funguje a to ti musí stačit. Je to laboratorně odzkoušené!“

„Klid, Haliku. Uklidni se. Zbývá nám buď ti věřit, nebo nevěřit. Oggie, věříš tomu šílenci?“

„Ano,“ řekl Oggerd a v jeho hlase nebyla ani stopa po nějaké emoci. „Já mu věřím. V tomhle ano.“

„Tak dobře, Oggie, je to na tobě. Mám svoje pochyby, ale nechám si je pro sebe. Pamatuj si, že jestliže neuspěješ, půjdu dovnitř já, a to bez nějaké časové vysílačky. Jsi přece můj přítel, ne? Tak se snaž.“

4.

Před tím, než usnul, aktivoval Gowery přijímač – na jeho druhém konci byl mikrofon, který tajně připnul na Bertíkovo pojízdné křeslo. Ze sluchátek se ozývalo jen tlumené opilecké chrápání a zvláštní hvízdot – zvuk, který vydává člověk s otevřenou průdušnicí. Goweryho to ukolébalo ke spánku.

Kolem páté hodiny ranní ho probudily tlumené hlasy. Posunul si sluchátka z krku na uši. Něčí hlas tam říkal:

„Takže jaké vybavení? Omrkli jste to dobře?“

„Má všechno, co si jen dokážeš představit. Pancíř z nejlepšího kovoplastiku, kalhoty vyztužené kevlarovými vlákny. Na zádech měl něco jako meč, ale řekl bych, že to byl řezák.“ Tohle vypadalo jako hlas jednorukého Alfa.

„Kecáš. Řezák mají jen certifikovaní rideři.“

„Ale tohle byl rider. Ten jeho kámoš to vyblil v hospodě – císařský kustod zakázal amatérské pronikání do Dómu a poslal svého nejlepšího člověka!“

„Hergot! Budeme mít potíže! Toho nesejmeme tak snadno!“

„Hele, brácho. Já a tady Bertík jsme udělali, co jsme mohli. Dál už je to vaše věc, jo?“

„Naše nebo vaše. Vy z toho žijete taky. Nastává nám těžký den, Alfe. Musíš být při tom, až ten rider půjde dovnitř. Jak je vyzbrojený a tak dál. Zjistíš nám to.“

Gowery byl náhle úplně bdělý. Ale dál už neuslyšel nic důležitého. Jen šustění kol invalidního vozíku a Alfovu samomluvu, ve které se pořád dokola opakovala věta: „Nakopat je do prdele, že jo, Bertíku!“

5.

Tma pod stromy se vytrácela, zelené šero bledlo a ptáci zpívali. Oggerd ležel naznak ve spacáku a pozoroval dva vojáky, kteří měli službu, jak na otevřeném ohni připravují snídaní. „Něco znělo z tvých sluchátek,“ řekl.

„Ano,“ kývl Gowery. „Něco jsem slyšel. Ty stejně musíš jít dovnitř a nic na tom nezměníš. Něco se děje, ale to už bude naše práce. Nech to na nás.“

„Bude další horký den,“ poznamenal Oggerd.

„Ideální počasí pro šíření černé chřipky,“ hořce se usmál Gowery. „Buď to dneska dokážeš, nebo severem Císařství proběhne další epidemie. Nic víc, nic míň. Tebe to už trápit nebude.“

Oggerd vstal, omyl si vodou z polní láhve obličej a přičíslnil si krátké černé vlasy i vousy. Nasnídal se. Pak začal s přípravou.

Nejprve maskáčové kalhoty s kevlarovými vložkami, odolné vůči zásahu z běžných palných zbraní. Šněrovací boty z kůže vytvrzené zvláštními přípravky, vysoké až ke kolenům. Krunýř z nejkvalitnějšího plastiku, zdobený mělkým reliéfem v podobě ptačího peří, patřily k němu odepínací ramenní chrániče. Celohlavová přilba přesně pasovala do límce krunýře a pomocí vakuových uzávěrů k němu těsně přiléhala – fungovala jako plynová maska. Čelní štít z čirého skla obsahoval vrstvu, která se dala přepnout na noční vidění.

Ruce byly nejzranitelnější. Musely mít dostatečnou volnost v loktech, a proto bylo do rukávů blůzy vetkáno jen minimum kevlarových vláken. Mezi plastikovými manžetami rukavic i mohutnými náramenicemi zůstávalo několik choullostivých míst, nedostatečně zakrytých kusy plastiku.

Pak výzbroj: zasunutý řezák do magnetických spon zádového pouzdra, boky omotat nábojovým pásem a do bočních kapes maskáčů nacpat další krabičky s náboji. Krátká karabina s upraveným, do boku trčícím zásobníkem na patnáct patron se dala zavěsit na řemení, karabinkami přichycené ke krunýři.

Dva vojáci i Hal Hargo zůstali v lesním táboře, Oggerd, Gowery a zbývající tři muži vyrazili k Dómu. Vyšli z lesa a uviděli ho za pásem savany, jak se leskne v ranním slunci.

Do stříbřité kopule vedla jediná cesta. Travnatý pás před vchodem byl zvrásněný několika terénními vlnami, přes které vedl dlouhý most, lemovaný dvojřadou zdobených sloupů.

U prvních sloupů je očekával Alf, tentokrát bez svého přítele na kolečkovém křesle. Zvedl jedinou ruku na pozdrav:

„Přišel jsem se podívat na dobrodruha,“ zahalekal z dálky.

Gowery na něho vesele zamával. „Poručíku,“ sykl. „Zůstaňte tady, vraťte se do lesa. Sledujte toho muže, nesmí vás vidět. Budete mi pravidelně podávat zprávy o jeho pohybu.“

Voják přikývl a zastavil se na čáře stromů, s ním i ostatní dva. Jejich maskáčové kombinézy splývaly s okolím. Dál na

most pokračoval jen Oggerd s Gowerym, pak se k nim připojil Alf.

„Vidím, že jste si dal záležet,“ řekl závistivě. „Jo, mít já takovouhle výzbroj a výstroj, tak jsem si přinesl Srdce hory ještě před obědem.“

„A vědět všechno, co víš teď,“ podotkl Gowery.

Alf se po něm ohlédl: „Jo, to máš pravdu, kamaráde.“

Šli po mostě, tráva pod nimi se vlnila. Želví krunýř Dómu se blížil. Vstupní portál byl vysoký čtyři a široký asi šest metrů. Před ním stál čtyřboký sloup s nápisem, kterému málokdo rozuměl. Stejně všichni věděli, co se tam píše. Text byl zbrzděný drobnými šrámy, už plno lidí se snažilo vymazat ho z desky pomocí různých nástrojů i kyselin. Jen tím získal na zajímavosti, zůstával stále čitelný.

„Přečti mi to, Gowery,“ řekl Oggerd.

„Je to ve starém evropském univerzálu, Oggie. To byl uměle vytvořený jazyk, asi padesát let měl slušnou naději na úspěch, učil se ve školách a tak podobně, ale pak se to všechno zvrátilo. Dneska už ho nikdo nezná. Píše se tady: Vítejte, dobrodruhu. Máš šanci získat bohatství i slávu. Můžeš vejít jen jedenkrát, možná se ti podaří i vyjít ven. Pokud dojdeš na konec, tohle všechno bude tvoje. Pak následuje výčet těch věcí, Srdce hory je první, Oliver Twist na třetím místě. Je tu i plno věcí, o kterých vůbec nevím, k čemu jsou. Vakcína proti černé chřipce je předposlední.“

„Co je na druhém místě?“

„Technologický postup studené fúze. Ten už před sto padesáti lety znovuobjevil technolog Roberto Vaskéz.“

„Vaskézova studená fúze nefungovala, že ne?“

„Fungovala. Jenže Vaskéz zjistil i komplikace, o kterých se v těch starých databázích nemluví. Studená fúze se nedá využít v průmyslovém měřítku.“

„Dobře. Co se tam píše dál?“

„Nic, co bychom už nevěděli. Máš vhodit do schránky vstupné, dvacet deka čtrnáctikarátového zlata. Pak máš položit ruku na snímač. Přečte ti tvé papíráry.“

„Jistě. Vhod' tam ty mince, prosím tě.“

„Počkej ještě. Vyzkoušej řezák tady na té desce.“

„Proč?“

„Tolik lidí se ji pokoušelo zničit a bezvýsledně. Ať víme, jestli jsme lepší.“

Válečník sáhl přes rameno, magnetické spony zasykly, když uvolnily čepel. Rozmáchl se a ťal. Monomolekulární ostří narazilo do desky s nápisem a s třeskutím odskočilo.

„Hmmm,“ zahučel Gowery významně. „Alespoň máme jistotu, co proti nám stojí.“

Oggerd pootočil zápěstím a ťal znovu, tentokrát ze strany silného sloupu. Ostří prošlo armovaným betonem tak hladce, jako by byl z margarínu, zastavilo se až o vnitřní stranu desky. Oggerd se opřel o sloup a uvolnil čepel.

„Dodalo ti to sebevědomí, Oggie?“ zašklíbil se Gowery. Sáhl pod své modré pončo a vytáhl několik zlatých mincí – byly to pamětní stomarkovky s portrétem devítiletého císaře Horsta Sibelia. Vhodil do otvoru schránky tři, pak s jistým sebezapřením ještě dvě další přidal. Na schránce se konečně rozsvítilo zelené světlo.

„Takže to nebylo čtrnáctikarátové zlato,“ poznamenal litostivě.

Oggerd si stáhl silnou rukavici s dlouhou plastickou manžetou. „Teď ustupte za čáru,“ řekl. Když se Gowery i Alf vzdálili, položil pravici na skener.

Nad portálem se rozblíkla světlá hudba. V temné ploše mezi zdobenými zárubněmi se ukázal světlejší obdélník, vysoký dva a široký necelý metr. Oggerd si natáhl rukavici, došel až k té šedé ploše. Natáhl ruku – bylo tam něco na způsob membrány.

Udělal krok, pak druhý. Portál ho pohltil.

6.

V dlouhé chodbě blikaly řady barevných světél. Jejich pohyb byl koordinovaný – ukazovaly od portálu směrem k vnitřku. Šel chodbou a po pětadvaceti metrech se ocitl ve velké místnosti. Podobala se velínu nějaké továrny: pár terminálů, vyhaslé obrazovky, několik židlí a stolů rozbitých na kusy. Na zdech tapeta se vzorkem rybí kosti. Zastavil se na prahu.

Přes sluchátka přilby zaslechl prasknutí výstřelu. Projektile neškodně narazil do zdi vedle něho. Pootočil hlavu a zahlédl prvního z desítek nepřátel: přerostlého vyzáblého myšáka v maskáčích, vyzbrojeného puškou. Zaváhal, nechtělo se mu plýtvat náboji. Myšák znovu vystřelil, kulka tentokrát narazila do krunýře a kamsi odbzučela. Oggerd věděl, že tihle bioroboti vždy míří na střed těla. Nebylo nebezpečí, že by ho zasáhli třeba do paže.

Popošel několik kroků, nechal karabinu viset v závěsech a udeřil myšáka do obličeje pěstí. Roztříštil mu plastickou čelist a přerazil karbonitový vaz. Loutka se sesypala na zem a zbraň jí vypadla z tlapek. Oggerd se sehnul, aby ji prozkoumal: v zásobníku zbývaly čtyři náboje ráže dvaadvacet. V těchto úrovních hrál Dóm s hendikepem – pokud dobrodruh zabil některou z kreatur, získal většinou i zbraň nebo náboje.

Oggerd si vybavil plán, který mu kreslil jednoruký Alf: támhle těmi dveřmi, pak za roh a doleva. Tam bude vchod do druhé úrovně. Vykročil...

„Ahhh!“ ozvalo se ze strany. Za výklenkem místnosti se vynořila drobná postavička hnědé barvy, pokrytá dlouhými ostny. Takovému tvorečku se říkalo čertík, nebo taky imp. Dokázala plivat ohnivé koule, což právě předvedla. Oggerd poodstoupil, ohnivé koule pleskla o zeď vedle něho. Vyšel impovi vstříc. Stále ještě předpokládal, že tyto jednoduché tvory zlikviduje pěstí nebo řezákem.

Imp napřáhl pazouru, s nervy drásajícím škrábáním přejel drápy přes Oggerdův pancíř. Válečník mu vypálil do tělíčka všechny čtyři zbývající náboje z myšákovy zbraně a on se zhroutil na dlážděnou podlahu. Oggerd se nevěřícně zadíval na svůj krunýř – lepší plastik než tenhle se nedal nikde opatřit.

A přesto do něj drápy toho jednoduchého biorobota vyryly tři hluboké rýhy.

Dobře si to zapamatoval – kvalitu robotových spárů i fiasko, které zažil při pokusu rozetnout desku. Stál proti nejlepším technologiím, jaké kdy byly v Evropě použity – a pak zapomenuty. V prvních úrovních labyrintu na něj čekaly jen nejjednodušší překážky, ale ani ty nebylo radno podceňovat.

Z boční chodby zahlédl přicházet dalšího impa. Zaváhal, zda ho odstřelit z pušky, nebo rozetnout řezákem. Rozhodl se pro řezák, sáhl přes rameno a poodstoupil před ohnivou koulí, kterou po něm impa vyplivl. Ne dost rychle.

Nebyl to oheň, ale něco jako svazek energie. Zasáhl Oggerda do ramene a na vteřinu znehybnil levou polovinu trupu.

Válečník ucítil, jak mu v hrudi na jeden úder vynechalo srdce. Pak šok odezněl, ale Oggerd si připadal nějaký... slabší.

Rozpřáhl se a ťal, monomolekulární ostří přežilo impa v polovině trupu. Torzo padlo na dlaždice a do vzdálenosti dvou metrů z něho vystříkly tělní tekutiny.

Popošel dvanáct metrů a zahrnul do boční chodby, kde, jak věděl, byl vstup do další úrovně. Dva stíny se pohnuly ve vzdálených koutech, každému z nich věnoval jeden drahocenný náboj.

Pak na zdi objevil veliký hranatý spínač. Stiskl jej a barva spínače se změnila z červené v zelenou. V dosud homogenní stěně se vynořil obdélníkový obrys, dveřní křídla se rozevřela a vpustila ho do další dlouhé chodby. Ve vzduchu zapláhl holografický nápis: BLAHOPŘEJI!

Oggerd vstoupil a po stěně se znovu rozběhly barevné křivky.

Teď měl dvě možnosti. Buďto se odpoutat, čili vyjít ven z Dómu, nebo pokračovat dál do nitra. Pokud by odešel, Dóm by ho už nikdy nevpustil do sebe – právě k tomu sloužil rituál přikládání dlaně na skener. Takže Oggerd neměl jinou možnost, než vstoupit do druhé úrovně.

Vynořil se na rozcestí čtyř chodeb, nízkých, úzkých, šerých, lemovaných svazky kabelů a potrubních rozvodů. Měl sotva tři vteřiny na orientaci. Na tomto místě hlídkoval sekáč, jakýsi poločlověk a polohmyz, pohybující se na čtyřech tenkých končetinách. Okamžitě se na Oggerda vrhl. Byl vyzbrojený zubatou kosou na krátké násadě a dle pověsti s ní dokázal zasazovat hrozně rány. Oggerd dvakrát stiskl spoušť, z chitinového pancíře dvakrát vystříkla kysele páchnoucí tekutina. Tvor dopadl na záda a v křečích škubal všemi končetinami, pokoušel se však jimi ještě i odstrkávat a nějak doplazil k vetřelci. Z další chodby se vynořili dva impové, z jiné neviditelné prase.

Oggerd postupoval metodicky. Nejprve odstřelil oba impy, pak obezřetně a z bezpečné vzdálenosti rozsekal pseudobrouka na několik chvějících se kusů. Ve střehu a s řezákem v pěsti očekával neviditelného nepřítele. Vzduch se vlnil v drobných vírcích, které chvílemi nabývaly obrysu robustní postavy. Víření se pohybovalo chaoticky a velice rychle, ve smyčkách se blížilo k válečníkovi. Měl čas se připravit a pak, v té pravé chvíli, se rozpřáhl a ťal. Ostří zbraně nenarazilo na odpor, seklo do stěny a přetřálo nějaké kabely. Z vířícího prostoru vystříkla sprška krve. Oggerd na okamžik zaváhal, zapřemýšlel, co má vlastně dělat.

Neviditelné prase mělo tužší život, než předpokládal, vzápětí ho hryzlo do levého lokte. Kontroval řezákem, bodl před sebe a trhnutím vzhůru rozpáral imaginárního nepřítele vedví. Ten dopadl na zem jako hromada rosolovitě se třesoucího vlnění.

Prohlédl si pancéřování na lokti: nic, ani škrábnutí. Přesto ho paže bolela, jako by ho byla bestie opravdu pokousala. V krátkém záchvatu paniky si uvědomil, že je bezmocnou obětí hry starých programátorů. Dóm nehraje poctivě. Víření vzduchu byla jen dokonalá holografická projekce, bolest mu způsobilo něco úplně jiného. Dóm ho může kousnout a vůbec ho nemusí varovat iluzí neviditelného prasete.

Zleva zapraskaly výstřely, v šeru se objevil myšák a za ním další. Oggerd si jich nevšiml. Popoběhl směrem od nich, odpočítal kroky a skočil. Snad si to špatně vypočítal, možná byla Alfova informace chybná. Podlaha se pod ním propadla a Oggerd padal do pastí. Smýkl sebou, napřáhl ruce, hrudníkem škrtl o okraj otvoru a podařilo se mu vzepřít lokty. Hodil pohled dolů – tři metry pod ním se tyčila dvojité řady zahrocených kůlů z imitace dřeva.

Vytáhl se a překulil na pevnou podlahu.

V té chvíli se mu ze sluchátka za uchem ozval cizí hlas:

„Dej si pozor na vchod do čtvrté úrovně, Oggerde. Není tam, kde říkal Alf a není bezpečný. Z rozcestí musíš jít druhou cestou nalevo, potkáš tam dva sekáče, v páru jsou nepříjemní a tak je radší odstřel na dálku. U vchodu do čtyřky dej pozor, je tam past. Mústek, který vede přes žhavou lávu, zkus přeskočit. Já jsem se propadl. Vyškrábal jsem se, ale popálilo mě to.“

Oggerda zamrazilo. Kdo ho to volá? Co mu to chce říct? Přitom mu zcela bezostyšně tyká – a jemu přece tyká jen Pěnkavka Gowery, ale ten ho oslovuje Oggie. Hlas pokračoval:

„Jsem na začátku čtyřky. Nebyla tu ta vznášející se koule, o které mluvil Alf. Číhala tu velká šelma podobná kočce. Byla hodně hbitá a odolná, strhala mi chrániče z pravičky. Krvácím. Mám ruku rozdrásanou na kost. Doufám, že obstojíš lépe.“

Pak pochopil: byl to jeho vlastní hlas. Kdesi v paralelním čase se pohyboval paralelní Oggerd a z budoucnosti, vzdálené od tohoto okamžiku asi půl hodiny, mu podával zprávu.

7.

„Kontrola spojení, pane,“ ozvalo se ze sluchátek.

„Slyším,“ potvrdil Gowery příjem. „Jak to vypadá?“

„Sledovaný míří k Dómu. Přímě přes plán, tam, kde by měly být miny. Zřejmě ví, co dělá.“

„Snažte se zapamatovat, kudy jde. Zůstávají za ním zřetelné stopy?“

„To není problém, šéfe. Strká před sebou toho kripla na kolečkovém křesle. Dokázal by je stopovat i ten váš technolog.“

„Dobře, poručíku. Jsme ve vesnici. Pošlete pro nás jednoho muže, najde nás v hokynářství. Máme tam nějakou práci.“

„Rozumím,“ odpověděl poručík a zmlkl.

„Teď my,“ zazubil se na zbylé dva vojáky a Hala Harga Pěnkavka Gowery. „Pokusíme se Oggerda trochu podpořit.“ Hubený hokynář stál za pultem a špačkem tužky čmáral na papír sloupce čísel. Zvedl oči, když otevřené dveře zakryl stín. Do kvelbu vešel Gowery, Hal Hargo a dva vojáci. „Co si přejete, pánové?“ zeptal se jich.

„Informace,“ usmál se Gowery a kývl prstem. Oba vojáci naráz přeskočili pult, zkroutili hokynářovi ruce a přirazili mu hlavu na desku. Ten na pravé straně mávl nožem, rozpáral zajatci rukáv a načrtl mu do kůže krvavou ránu.

„Co chcete?“ vyjekl hokynář o oktávu vyšším hlasem.

„Pravdu,“ usmál se Gowery. Náhle, jako by předváděl eskamotérský trik, se mu v ruce objevila injekční stříkačka. Vbodl jehlu do žíly na hokynářově krvácejícím předloktí. „A ty nám ji teď povíš.“

„Já nic nevím!“ zaječel hokynář. Pokusil se vojákům vytrhnout, ale drželi ho pevně.

„Asi tak deset minut potrvá, než sérum začne působit,“ zaculil se na něj Gowery. „Ten čas můžeme strávit příjemným rozhovorem jako vzdělanec se vzdělanecem. Posadte ho!“ přikázal vojákům. Ti hokynářem smýkli, přirazili na židli a zručně ho k ní přivázali. Gowery si vybral jinou, obkročmo se na ni posadil. Tvář měl vzdálenou jen čtvrt metru od mužova obličeje.

„Trochu jsem se zajímal o tuhle vesnici,“ svěřil se mu. „Narazil jsem na stopu – jsi to ty, kdo před deseti lety vystudoval v Münsteru techniku?“

„Jo,“ zazmítal se hokynář v poutech.

„Vida, sérum pravdy už účinkuje. Jak se jmenuješ? Jaké je tvé skutečné jméno?“

„Groes. Joachim Groes.“

„Dobře, Joachime. Předpokládám, že podobná studia absolvovali i další lidé odsud. Porozprávěj o tom.“

„Detlef mikrotechniku v Hammeln, Achtam teoretickou fyziku v Rotterdamu, Lafoulque byl –“

„To stačí,“ přerušil ho blahosklonně Gowery. „Takže jsem odvedl dobrou práci, našel jehlu v kupce sena. Říkalo se, že potomci operátorů stále žijí uvnitř Dómu. Mne napadlo: proč by vlastně nemohli žít někde venku? Mimo Dóm? Nebo snad uvnitř žije ještě někdo další?“

„Já nevím!“ vykřikl hokynář.

„Nevíš?“

„Nevím! Už před sedmdesáti lety se odmlčeli!“

„Jsi nadopovaný, takže to asi bude pravda.“

„Pravda?“ zasmál se muž. „Pravda je, že bych si radši ukousnul jazyk!“

„To vy řídíte bioroboty uvnitř Dómu? A proč to děláte?“

Z hokynářových úst se vyřinul proud krve.

„Pro Krista! Ten blázen to udělal! Překousl si jazyk!“

Technolog zamával papírem, na který muž před chvílí psal svá čísla. „Na tohle ses ho měl zeptat, Pěnkavko! Hej ty, ještě než vykrvácíš!“ strčil hokynář pod nos papír. „Tohle jsou nějaké kódy? Chtěl jsi je použít v Dómu?“

Krvácející muž váhavě, jako by proti své vůli přikývl. Do dveří vpadl voják, kterého poslal poručík: „Jsem tady!“

„Jdeme!“ zavelel Gowery.

„A co s tímhle?“ ukázal seržant na hokynáře.

„Má, co chtěl. Nechte ho být.“

8.

Oggerd stál nad umírající šelmou. Vhodnější by snad bylo použít termín rozbitou nebo havarovanou. Nepřirozeně růžové maso pod tuhou syntetickou kůží se samo poodtahovalo od lesknoucí se karbonitové kostry. Na rozdíl od toho předchozího Oggerda byl připraven, a tak zůstal nezraněn. Rozhlížel se, kam dál. Prostředí se podobalo kobkám pod nějakým průmyslovým areálem. Sklepení z armovaného betonu, při zdech se táhly vzduchotechnické rozvody tak velké, že by se jimi mohl pohodlně protáhnout. Zářivky na betonovém stropě čtyři metry nad podlahou osvětlovaly bez ladu a skladu nakupené bedny. Napadlo ho, že správná cesta možná vede právě těmi rourami vzduchotechniky.

„Jestli jsi ještě nevlezl do toho potrubí, Oggerde, tak to radši nezkoušej. Je tam nějaký žíravý sliz, rozežral mi kalhoty a dostal se mi až na kůži... Ještě jsem tady, Oggerde, i když už je to čtyřiatřicet minut, co jsem se ti poprvé ozval... Co jsem se od tebe oddělil.“

Hlas ve sluchátku mluvil rychle, jako by měl velmi naspěch: „Průchod do pětiky je mezi bednami, napravo od té chciplé kočky. Je dobře zamaskovaný, uvidíš ho, teprve až budeš u něj. Narazíš na tu vznášející se kouli, co o ní mluvil Alf.“

Vyprávěl jsem do ní jedenáct patron, než zdechla. Nedělej to, je pomalá, utečeš jí. Šetři náboje na horší časy, ty, nebo někdo po tobě, musí dojít až na konec. Já za chvíli zmizím, rozplynu se. Myslím, že už to začíná – jednu chvíli jsem měl pocit, že přestávám existovat. Stěny kolem se vlní... Já... nebojím se... nechápu...“

Pak už nic.

Oggerd se pohnul tam, kam ho poslal ten minulý. Nad poskládanými bednami se vynořil okraj pulzující rudooranžové koule.

9.

Stopa po kolečkovém křesle byla zřetelná a táhla se vysokou trávou přímo ke světle šedé stěně.

„Desátníku,“ kývl Gowery. „Možná pro Alfa vyřadili nástrahy z provozu a když pak prošel, tak je zase aktivovali. Nezbyde nám, než to vyzkoušet. Jděte tam.“

Voják se na Goweryho nevesele usklíbl, sevřel automatickou pušku a přihrbil se. Jeho maskáčová kombinéza se rozplynula v polehlé trávě. Chvilí se nedělo nic a pak se z Goweryho sluchátek ozval udýchaný hlas: „Jsem u stěny, šéfe.“

„Dobře, jdeme tam.“

Jeden za druhým běželi mezi koleji, vytlačenými do měkké půdy bantamovými pneumatikami vozíku. Doběhli k

hladké stěně – nikde ani stopa po vstupu do objektu.

„Co dál, šéfe?“ zeptal se poručík.

„Momentik,“ sáhl Gowery na přepínač frekvence a ze sluchátek se vyřinula slova, pronášená Alfovým hlasem: „Ten jeho řezák nebyl zase tak dobrý, jak jsem si myslel. Byl slabší než deska u vchodu, neproseknul ji, ale vyryl do ní pořádnou rýhu. Spíš mám strach z toho jeho brnění, prej je kyselinovzdorný. V helmě má protiplynové filtry, a tak s rajským plynem asi neuspějete.“

„Kecy,“ ozval se jiný hlas, mnohem autoritativnější. „Je to packal. Moc si věří a to mu zláme vaz. Už prvního impa nechal dojít až k sobě a ten mu pěkně načebral plastik. Ty jsi byl lepší, Alfe, hrál jsi pěkně při zdi. Vzpomínám si na to.“

„Já myslím, že nejlepší byl tady Bertík.“

„Jo, ten byl nejlepší. Byl by došel až do mrtvé zóny, a tak jsme ho museli přidusit. Panáci ho pocuchali, ale tady Michaelovi ho přišlo líto, takže ho nechal vynést ven. Kaaren ho půl roku dával dohromady, říkal, že se na něm naučil o anatomii víc, než za šest let na fakultě.“

Gowery přitiskl ucho na opláštění – zevnitř slabounce zaslechl hlasy, které zněly ze sluchátek. Přikývl sám pro sebe a pak zabušil na stěnu Dómu: „Tady Groes, otevřete mi.“

„Jde pozdě, jako vždycky. Ten blbec si pokaždý zapomene kartu,“ ozval se ze sluchátek onen autoritativní hlas. „Běž tam, Tjadene a otevři mu. Nakopu toho kretěna do zadnice, ale až bude po všem. Mám pocit, že zažijeme horké chvílky – po tom riderovi určitě půjdou do Dómu ti vojáci, hezky jeden po druhém. Budeme mít co dělat ukočirovat úklidové roboty a vytahat ze skladu nové panáky...“

Zatímco mluvil, někdo jiný šel otevřít domnělému Groesovi. V hladkém plastiku stěny se rozevřel dveřní otvor a z něho vykoul udivný obličej vesnického blbečka ze včerejška. Vzápětí dostal blbeček pažbou do žaludku, šel k zemi a přes jeho tělo se přehnaly vyčištěné kanady vojáků. Komando ovládalo své řemeslo beze zbytku.

Uvnitř se v tuto chvíli nacházelo sedm lidí – blbeček, jednoruký Alf i Bertík na kolečkovém křesle. Dále kovář v umaštěné zástěře a dva další muži v šedých hadrech z podomácky tkané látky. Pak šestnáctiletý výrostek a dvě malé děti ve věku asi šest a devět let. Všichni, s výjimkou Bertíka a dětí, dostali pažbou do zubů a pak je vojáci naskládali jednoho vedle druhého tváří k betonové podlaze.

„Podívej se, Hargo,“ rozhlédl se Gowery po místnosti. „Říká ti to něco?“

Prostora měla ledvinovitý tvar, který z jedné strany kopíroval vnější plášť Dómu. Na délku měla místnost k pětadvaceti metrům, na šířku v nejužším místě sotva deset. Na stropě ve výšce čtyř metrů svítily obdélníkové zářivky. Při vnitřní stěně byly rozmístěny ovládací konzole, obrazovky, robustní klávesnice. Kolečkové židle, které k tomu patřily, pocházely z období mezi energetickými válkami a na trhu starozitností mohly mít nesmírnou cenu.

„Támhle, pan Oggerd,“ kývl Hal Hargo. Přitáhl si jednu z židlí pod trojitou řadu obrazovek, na nichž byly zachycené většinou jen prázdné prostory. Čtyři z nich však zabíraly z různých úhlů Oggerda, který právě úspěšně pátil jednu kulku za druhou do těla obrovitého štíra s račimi klepety. Obluda měla vysokou odolnost, vydržela devět velkorážních projektilů, než natáhla jedovaté žihadlo a zatřásla jím v pseudosmrtné křeči.

„Tak, Alfe,“ vzal Gowery jednorukého muže za rameno a vytáhl ho z ležící řady. „Předpokládám, že jsi k nim původně nepatřil, a tak s námi budeš spolupracovat. Nejdřív ti ale píchnu tady tu injekci, ta ti odbourá zbraně a krásně se uvolníš. Nastav ruku, tak, výborně. Pašák. Pověď – tohle je to místo, odkud se řídí bioroboti?“

„Ne, pane,“ zakotkal Alf. Všechno se sběhlo příliš rychle a on se nedokázal rozhodnout, na jakou stranu se chce přidat. Mezitím mu už vlastní vůli utlumila droga.

„Panáky řídí počítač. Ten je schovaný tam uvnitř, hluboko v zemi.“

„Drž hubu, Alfe,“ zařval jeden z ležících mužů.

„Zastřel ho,“ kývl jen Gowery. Automatická puška štekla a mužův mozek se rozcákl po podlaze.

„Tak aby bylo jasno, vy hajzlové,“ řekl Gowery a na v tváři mu stále hrál milý úsměv. „Vevnitř je vakcína, která může zachránit život tisícům lidí. Nevím ještě přesně, co to tady hrajete za hru, ale už to tuším. Je mi z vás na blití. Tomu, kdo ještě promluví, nechám prostřít nohy a ruce. Skončí hůř než tady Bertík. A teď ty, Alfe. K čemu je tahle místnost?“

„Tady se zadávají kombinace,“ zablekotal jednoruký chlapík.

„Kombinace? Co to znamená?“

„Kombinují se pasti a panáci podle síly, výzbroje i výstroje dobrodruha. Aby každý měl rovnou šanci.“

„Co je to mrtvá zóna?“

„To je hranice, pane. Až k ní je možné dobrodruha sledovat tady odsud. Za hranici ho přebírají lidé zvnitřku.“

„Ale tam už žádní lidé nejsou!“

„Jak to víte, pane? Ano, nejsou, už asi sedmdesát let se odtamtud nikdo nehlásí. Ani tam nikdo nezadává kombinace. Dobrodruh by mohl ze sedmičky hladce projít pět dalších úrovní.“

„To znamená, že nad sedmou úroveň se nikdo nesmí dostat? Protože by se bez boje dostal až do finále?“

„Tak je to, pane. Ano.“

„Ve které úrovni je teď Oggerd?“

„Ve čtyřce, pane. Skoro na konci.“

„Goetz měl připravit nějaké zaručené kombinace?“

„Ano, pane, to měl a opozdil se s tím. Ale pátá úroveň je velice rozsáhlá. Je to kvalitativní předěl, který prý za posledních sto let přešlo jen šest lidí. Goetz má ještě nejméně dvě hodiny. Když do té doby přijde a zadá kombinace pro šestku a sedmičku, váš přítel nebude mít šanci.“

„Na čí straně vlastně jsi, Alfe?“ zeptal se Gowery. Vzápětí zaječel na maličkého technologa: „Hargo! Co to děláš!“

Technolog se díval do papíru, popsaného hokynářovou rukou a opisoval z něho čísla na klávesnici.

„Opisuju to,“ upřel na Goweryho vodově bledé oči.

„Tím jsi právě Oggerda zabil!“

„Ne, myslím, že ne. Podívej se, Pěnkavko.“

Poslední řada monitorů zhasla a znovu se rozsvítila. Pak se na ní objevila – ne, to nebylo možné. Ale vypadalo to jako mapa. Schéma jednotlivých úrovní i tajných obslužných chodeb uvnitř Dómu. A velická plocha uprostřed, označená slovem HABITAT.

10.

Čáry na zdi chodby, spojující čtvrtý a pátý levl, se rozblíkalý. Tentokrát to nebyly ubíhající, prolétající se barevné linie. Všechna světla se rozsvěcela a zhasínala zároveň. Pulzovala.

Morseova abeceda. Čárka tečka, tečka čárka. Kódový systém, který přežil věky.

OGGIE, OGGIE, OGGIE, OGGIE, OGGIE, OGGIE

TADY GOWERY

VIDÍM TĚ NA OBRAZOVCE, ZVEDNI RUKU, JESTLI ROZUMÍŠ

VEJDI DOVNITŘ, ODBOČ NALEVO, PAK NAPRAVO, POD OBRAZEM DÉMONA JE TAJNÁ CHODBA, DOVEDE

TĚ MIMO ÚROVNĚ, DO BÝVALÉ VNITŘNÍ OSADY

NEJSOU TAM NEPŘÁTELÉ, VEDE ODTAMTUD CESTA PŘÍMO DO POSLEDNÍ ÚROVNĚ

POSLEDNÍ ÚROVEŇ NEZNÁME, TAM SI MUSÍŠ PORADIT SÁM

Přemýšlel. Není to past? Nebo halucinace? Všechno se zdálo v pořádku. Gowery přece měl nějaké podezření, jakýsi plán. Zřejmě se mu podařilo proniknout do řídicího systému Dómu.

Pak vešel do páté úrovně, první místnost byla designovaná jako obrovské luxusní apartmá. Pohodlné klubovky, křesla, taburetky. Potrhané polstrování ze syntetických tkanin odhalovalo rámy z černého kovu. Klasicistické sochy polonahých žen a chlapců, tryskající fontánky, kvetoucí umělé květiny. Vysoká okna a za nimi holografie upraveného subtropického parku v jasném letním dni. Jen vzduch byl týž – suchý, miliónkrát prohnáný přes filtroventilační zařízení. Páchl kovem a plastikem.

Na zdech mezi honosnými draperiemi a obrazy ve zdobených rámech visela ukřižovaná lidská torza.

Opatrně k jednomu z nich přistoupil a hrotem řezáku odloupal vrchní vrstvu. Byla to plastická figurína, visela tu téměř tři století.

O kus dál našel obraz démona, vypadal jako nakreslený krví. Bodal řezákem do stěny, odloupal štuk až na armovaný železobeton a pak narazil na dveře ze slitiny lehkých kovů. Řezákem vyřízl ve výplni otvor a vykopl ho ven. V uších mu zazněl křik ptáků.

Postál na prahu a rozhlédl se. Za sterilním prostředím páté úrovně se rozkládalo něco jako obrovský skleník, zarostlý plevelem.

Padesát metrů nad ním se pnula kovová žebra Dómu, mezery mezi nimi byly vyplněné čirým plastikem, nebo zůstaly prázdné. Horké slunce ohřívalo vnitřek, vzduch se vlnil. Pár desítek metrů od něj, ve středu Dómu, se tyčil tlustý sloup, podepírající místo, v němž se ocelová žebra stýkala v jediném bodě. Oggerd si sundal z hlavy přílbu a zhluboka se nadechl – vzduch sladce páchl tlením a nekontrolovaným bujením.

Pohnul se dál a nad jeho hlavou se zavřela džungle z přerostlé kukuřice. Jak šel, viděl kolem sebe jen silné zelené stvoly, vytvářely clonu, skrz kterou dohlédl sotva pár kroků kolem sebe. Vzlétala z ní hejna ptáků. Když zvrátil hlavu, viděl je, jak krouží pod klenbou, vylétají otvory v opláštění ven k modré obloze a zase se vracejí dovnitř.

Nohy se mu bořily do téměř půl metru silné vrstvy poloshnilých rostlin. Sekal kolem sebe řezákem, aby si označil trasu, kterou procházel. Nacházel stopy po dávných obyvatelích tohoto místa: rozvalenou kolnu, řasami prorostlé závlahové potrubí, ze kterého stále crčela voda. Prošel sadem přestárých, zplanělých jabloní i políčky divoce rostoucího ječmene. Nemohl v tom najít žádný řád. Kdosi tady kdysi bydlel, snad před padesáti, snad před sto lety.

Pak narazil na bílou zeď. Okolní džungle na ni útočila, ale proti železobetonu, potaženému plastickou glazurou, zatím neměla šanci. Vypadalo to jako nízká chatka, ale pro běžné bydlení byla postavená až příliš pevně. Obcházel zeď, vysekával ji z keřů a travin, až se prosekal k zavřenému oknu z průhledného plastiku.

Roztříštil okno řezákem a vlezl dovnitř. Nebyla to chata, ale začátek tunelu, který mířil pod zem. Když byl uvnitř, uviděl konečně i dveře, stále vězely ve věřejích, ale džungle na nich zapracovala – odchlípila dveřní desku od zárubní a prodrala se dovnitř deseti výhonky.

Na stěně našel vypínač – stiskl ho, ale nic se nestalo. Udeřil do něj pěstí. Cosi křuplo, něco prasklo, světelné panely kolem schodiště do podzemí zůstaly temné. Od pasu odepnul bateriovou svítilnu, rozžehl ji a vydal se po schodech dolů.

Pět metrů pod úrovní džungle objevil velkou kruhovou místnost. Její podlaha byla pokryta vodou, malým jezírkem, hlubokým asi čtvrt metru. Vstoupil do něj a brodil se jím. Kužel světla z baterky klouzal po konzolových stolech, vytažených přímo ze stěn. Jejich vrchní desky pokrývaly klávesnice, páčky, tlačítka, nad nimi se táhla dvojité řady slepých obrazovek. To nejzajímavější v místnosti byla křesla – bylo jich osm a ve třech kdosi seděl.

Oggerda očekávali tři operátoři. Protože už čekali hodně dlouho, mnoho z nich nezbylo. Šedé poloshnilé kosti.

Prozkoumal je. Tentokrát to byly skutečné pozůstatky lidí, žádný plastik.

Brodil se louží a zkoušel spínače, vypínače i páčky. Nic. Vlhko zničilo všechna elektrická zařízení.

Do šplouchání vody promluvil hlas ze sluchátka: „Jsem na konci, Oggerde. Došel jsem až do poslední úrovně.“

Trhl sebou. Bylo to už po několikáté, co k němu hlas promluvil a bylo mu to stále nepříjemnější. Hlas mrtvého! Ne, tak to nebylo. Spíš: hlas z neskutečna. Ze světa, který nikdy nenastane. Pociťoval lehký, iracionální strach, kterého se nemohl zbavit.

„Jsi už v podzemí, Oggerde? Našel jsi tu mapu na stěně? Je správná, podle ní snadno dojdeš ke dveřím do třinácté úrovně. Já už jsem jimi prošel a rozhlížím se. Je tu jediná velká místnost, na protější zdi je spínač. Myslím, že je to on,

stačí ho stisknout a je vyhráno. Jenom přeběhnout asi dvacet metrů... Mezi spínačem a mnou je ještě poslední nepřítel. Obrovský. Člověk s býčí hlavou, ozbrojený dvojitou sekerou. Pozoruju ho už pět minut, pomaličku se pohybuje a zdá se, že mě ještě nezaregistroval.

Přemýšlím, Oggerde. Podle toho, co víme, do třinácté úrovně nikdy žádný dobrodruh nedošel. Býčí člověk je tedy ten původní, tři stovky let starý. Nevěřím, že by byl ještě funkční. Přeběhnu přes místnost, obejdu ho zleva, stisknu spínač. Podám ti zprávu, jak to dopadlo.“

Paprsek baterky dopadl na abstraktní nástěnnou kresbu, složenou z barevných linek a geometrických obrazců. Mapa, o které mluvil ten minulý Oggerd. Válečník přistoupil blíž, aby ji prostudoval. A pak...

Ze sluchátek zavyllo pištění v několika tóninách. Oggerd mimoděk sáhl po zbrani a stiskl spoušť. Čtyři projektily vylétly v automatickém režimu z hlavně a rozmetaly jednu z obrazovek na střepe.

Ten předchozí Oggerd zemřel. Náhle, v jediném okamžiku a beze slova rozloučení. Nestihl ani jediné smrtelné zachroptění. Jeho způsob – přeběhnout místnost a stisknout spínač – byl chybný.

Oggerd přešlápl, voda kolem jeho kotníků zašplouchala. Zvedl ruku k plastikovému límci a stiskl spínač transčasové vysílačky.

„Tady Oggerd,“ řekl nejistě. „Teď se někde v zahradě prosekáváš křovím, já stojím v podzemí, ve velínu. Ten přede mnou se dostal do poslední úrovně a zemřel. Poslouchej mě, řeknu ti všechno, co vím.“

Prostoupil jej zvláštní pocit: jako by stál na břehu velké řeky, ze které se náhle začala ztrácet voda. Stromy kolem břehů vadnou, odumírají, půda se mění v písek.

11.

„Je to už dvě hodiny, co nám zmizel z obrazovek,“ podíval se Pěnkavka Gowery na zápěstí. Seděl pohodlně v křesle, nohy opřené o konzoli. Muži z vesnice stále leželi obličejem dolů k betonové podlaze, tři rozkročení vojáci je hlídali s odjištěnými zbraněmi v rukách. Obě malé děti se choulily v koutě, který jim Gowery vykázal, Bertík seděl nehybně seděl v kolečkovém křesle a u něj postával jednoruký Alf. Hal Hargo, seržant a poručík sledovali obrazovky, občas se na nich objevil nějaký nepřítel, kterého Oggerd zapomněl zabít. Jinak se nedělo nic. Krev a mozek mrtvého muže zvolna zasychaly.

„Přemýšlím o tomhle,“ sepal Gowery ruce v týle. „Proč to takhle všechno je? Dóm by už dávno přestal fungovat, kdyby ho neudržovali tihle lidé. Co je motivuje? Proč to dělají? Baví je dívat se, jak někdo jiný pomalu umírá? Dává jim to pocit neomezené moci? Jak dlouho si myslí, že by jim to vydrželo, kdybychom nepřišli my? Hej ty, kováři, prozrad' mi to.“

Dotázaný k heroldovi natočil tvář, poškrábanou od drsného betonu: „Jdi do hajzlu.“

„Mám ještě pár ampulí se sérem pravdy,“ zamyslel se Gowery. „Psychologie těchto lidí – to je téma na dizertační práci. Mohl bych se tím proslavit. Seržante, pomozte mi, píchnu injekci támhle tomu hochovi, co vypadá jako debil.“

Shodil nohy z konzole, postavil se. Pak to šlo hrozně rychle.

Dveře do vnějšího pláště se rozlétly, z jasného dne venku se rozštěkaly automatické zbraně. Tři strážní sebou trhli, přizvedli hlavně karabin. Ze země se vymrštili zajatci.

Gowery uskočil stranou, chytil Hala Harga za rameno a mrštil jím pod stůl. Zároveň zalovil pod pončem a v pěsti se mu objevil revolver s dlouhou hlavní.

Výstřely. Chroptění. Oslňující světlo ode dveří.

Gowery sebou smýká stranou, napřahuje zbraň, tiskne spoušť. Řádka projektilů jej míjí, tříští obrazovky a rve klávesy z konzolí.

Země se zachvěla jako paluba potápějící se lodi. Gowery sklouzl po nakloněné podlaze, zavrával, padá na všechny čtyři. Pohled přes rameno – kolečkové křeslo se zatočilo a řítí se na něho.

Do páteře Gowerymu naráží expres Bonn-Hannover. Bezruký a beznohý Bertík mu vrazil do těla manipulátor až po loket. Gowery vidí krev, která odplouvá vzduchem, je to jeho krev a stříká mu z úst.

Svět přestává existovat, trvá to jednu nebo dvě vteřiny. Pak se znovu zhmotní a vypadá jinak.

Poručík řve hrůzou a bolestí, pravou paži má vrostlou do ovládací klávesnice. Kovář vězí po kolena v betonu podlahy, vesnický blbeček se zase vznáší metr nad zemí. Obě děti se spojily do jediného siamského dvojčete.

Umírající Gowery roztáhne rty. Směje se. Vy hlupáci! Tohle není skutečnost! To je jen konec jedné z jejích alternativ.

Svět kolem se rozbliká, chvíli je a chvíli není. Intervaly se prodlužují. Pak se čas, prostor i hmota rozplynou. Nejsou.

Neexistují. Nikdy neexistovaly. Ale někde jinde pokračuje jiný svět.

12.

Čekali před portálem, poledne minulo už před čtyřmi hodinami, ale slunce bylo pořád horké. Jediný Hal Hargo vyvázl bez zranění. Gowery, desátník i zbylí seržanti byli na různých částech těla omotaní obvazy, kterými prosakovala krev. Ostatní tři vojáci leželi mrtví v operační místnosti Dómu, stejné jako lidé z vesnice – ti, kteří byli uvnitř, i ti, kteří zaútočili z venku. O život přišli i Bertík a jednoruký Alf.

Už před hodinou opustili zničený velín, rozstřílené obrazovky i rozbité konzole. Gowery prohlásil, že Oggerd uvnitř zřejmě zahynul a je na čase, aby se do Dómu vydal on sám, po cestě, kterou mu válečník prošlapal. Vybavil se automatickými zbraněmi i náboji, které posbíral od mrtvých.

Jenže světelná hudba nad portálem stále blikala. Oggerdův boj ještě nebyl dobojován.

Čekali. Pak se portál rozevřel a za zvuků syntetizátorových fanfár z něj vyšel Oggerd. Unavený, zachmuřený, bez přílby a beze zbraně, jen s řezákem v zádovém pouzdru. V náruči držel dřevěnou schránku, z postranních kapes maskáčů mu čouhala různá lejsra.

Došel k nim. „Tady je vakcína,“ řekl. „Pobral jsem tam nějaké papíry a tady, pro tebe, Pěnkavko, Olivera Twista.“

„A Srdce hory?“

„Nechal jsem ho tam.“

Syntetizátorová hudba ztichla a překryl ji jásavý, melodický hlas.

„Co říkají?“ otočil Oggerd hlavu ke Gowerymu.

„Autodestrukční proces je zahájen. Máme šedesát minut, abychom se vzdálili, pak celý Dóm vybuchne. Bezpečná vzdálenost je tři sta metrů... Jaké to bylo, Oggie? Vypadáš hrozně. Jako kdybys potkal ducha.“

„Potkal jsem několik duchů,“ kývl Oggerd. „Svých vlastních.“

„Takže jsi to neprošel napoprvé? Kolikrát jsi to zkoušel?“

„Pětkrát nebo šestkrát... Co já vím,“ vykřikl, „Možná to bylo mnohem vícekrát!“

13.

Pozdě v noci pořád ještě hleděl do plamenů táborového ohně.

„Dostaneš se z toho, Oggie,“ pokusil se ho potěšit Gowery. „Vzpomeň na lidi, kteří čekají na vakcínu. Zítřka ji předáme, večer je v laboratořích a do tří dnů ji dostanou.“

Neposlouchal ho. Mlčel a pozoroval tančící plameny.

„Nevěděl jsem, že je možné zemřít tolikrát,“ řekl pak.